

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 lutego 2022 r.

Pozycja 46

POSTANOWIENIE

z dnia 17 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 178/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 15 czerwca 2021 r. (data nadania) S. W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 22 listopada 2012 r. skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 25 listopada 2013 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) odmówił ustalenia warunków zabudowy.

Skarżący wystąpił 29 października 2018 r. a więc po zakończeniu postępowania administracyjnego, do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. (dalej: SKO) z zażaleniem na „przewlekłość i beczynność postępowania”, które zostało uznane za nieuzasadnione. W związku z tym skarżący 29 marca 2019 r. złożył w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. (dalej: WSA) skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej jego decyzją z 25 listopada 2013 r.

Postanowieniem z 22 września 2020 r. (sygn. akt [...]) WSA odrzucił skargę z powodu niezłożenia w toku postępowania administracyjnego środka zaskarżenia. Na powyższe rozstrzygnięcie skarżący wniósł skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny (da-

lej: NSA) oddalił postanowieniem z 8 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to skarżący wskazał jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Jego odpis został mu doręczony 15 lutego 2021 r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 lipca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 6 sierpnia 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do doręczenia egzemplarza skargi konstytucyjnej podpisanej przez umocowanego w sprawie pełnomocnika oraz odpisów lub poświadczonych przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) postanowień: WSA z 22 września 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz SKO, wydanego po rozpoznaniu „zażalenia na przewlekłość i beczynność postępowania” w sprawie zakończonej decyzją Wójta z 25 listopada 2013 r. (znak: [...]).

W terminie wskazanym w zarządzeniu do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł skargę w związku z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]). Jego odpis został mu doręczony 15 lutego 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się bieg trzymiesięcznego terminu wniesienia skargi konstytucyjnej, którego ostatni dzień przypadał na 15 maja 2021 r. Natomiast skarga konstytucyjna została złożona w Trybunale 15 czerwca 2021 r., a więc ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.